

Arrest

nr. 115 588 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2013 waarbij een einde gesteld wordt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn zoon.

1.2. Op 28 maart 2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 juni 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 20 augustus 2013 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende op 14.09.2012 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie in als ascendant, in functie van zijn zoon [S.M.] en verkreeg de F-kaart op 28.03.2013. Een verblijfsrecht werd op 05.06.2012 geweigerd aan de zoon van betrokkene, gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40§ 4 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan zijn zoon niet meer vervoegen, aangezien de zoon zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Rekening houdend met de korte duur van het verblijf van betrokkene in België, het feit dat betrokkene verwant is met een burger van de Unie, moet het ongeacht eventuele humanitaire elementen, mogelijk zijn dat hij zich vestigt in een andere lidstaat om eventueel terug zijn zoon te vervoegen of desgevallend gaat wonen in het land van oorsprong of enig ander derde land.

Nergens uit het dossier blijkt immers dat betrokkene (economische) belangen heeft opgebouwd tijdens het verblijf in België. Bij ontstentenis aan eigen bestaansmiddelen was het de bedoeling dat betrokkene, ten laste zou zijn van zijn zoon.

Het is dan ook redelijk een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: ; Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, artikel 8 EVRM”.*

Verzoeker voert een lang theoretisch betoog inzake de opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen en betoogt vervolgens:

“9.6. In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

- verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 14.09.2013 middels een bijlage 19 ter,

- op 28.03.2013 werd verzoeker een F-kaart afgeleverd,

- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 05.06.2013 ;

9.8. De bestreden beslissing van 20.08.2013 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.),

9.9. Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vriendin en aanstaande echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64.; Rev. dr. étr. 1999,258, noot -; T. Vreemd. 1998,329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vriendin. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd”.

2.2. De Raad acht het middel enkel ontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 8 EVRM. Voor wat betreft de overige opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen: met een zuiver theoretisch betoog gevolgd door de affirmatie dat de bestreden beslissing deze schendt, toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze zij geschonden worden door de bestreden beslissing.

2.3. Het begrip “familie- of gezinsleven” is volgens het Hof: “*essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties*” (cf. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn eens te meer zuiver theoretisch betoog op geen enkele wijze aantoont dat hij hier een privéleven of familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Waar verzoeker in zijn betoog gewag maakt van een vriendin en aanstaande echtgenote dient de Raad vast te stellen dat dit een zuiver bloot betoog is dat niet ondersteund wordt door enig stuk.

2.4. Indien er toch van dient te worden uitgegaan dat verzoeker hier een familie- of privéleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.5. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.6. Verzoeker, die slechts sedert 14 september 2012 in het Rijk verblijft en verder geen concrete details verstrekt aangaande de elementen die zijn verblijf tot nog toe kenmerken, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan verder te verblijven in België alhoewel het verblijfsrecht van zijn zoon werd beëindigd en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaan de verblijfsreglementering te doen naleven.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA